



Наврзме се тако, с времена на време, понеки Албанац (ај да будем политички коректан) па прети како ће ме убити због одласка на Кошаре, у Круму, Кукс, репортажа о страдању и патњи Срба на Косову и Метохији, уз већ фолклорно: "Имамо твоју фотографију, ћекамо те!"

Исмејем се слатко с тим чекалицама, чак им и напишем у којим кафићима седим по Београду, да не дангубе чекајући ме доле јер још важи некаква потерница за мном, чисто да знају где у које доба дана могу да ме "овере" (ал да плате пиће, не волим да остајем дужан), па се тако растанемо уз "поздраве" фамилији и упозорење за крај: "Готов си, Михаил!" (ко да сам бурек, па ми још и погреше име, горе него да ме убију, но...). Од прекјуче се, ево, навадило неко момче из Пећи, презимена Бећирај, вели да сам се једном провукао али да ћу следећи пут оставити кости на Проклетијама! Извиним се лепо момку што сам се, ето, провукао, обећаваши да ћу следечи пут да му се најавим, да ме не витла по Метохији него упуца ко човека с прозора, у пиџамици, и захвалим за оно о костима, јер, заиста, верујем да нема веће милости него оставити их на Косову и Метохији!

Пени дечко три дана, већ стандардно: семе, племе, мајку карпатску, крв, лозу, сатире ми све до мушкатле и то на перфектном српском, па изгори сиром кад му на све одговорим: "Видиш како је лепо кад обојица полемишемо на матерњем...!"

Е, онда враг однесе шалу кад је поменуо нешто што се овде већ заборавило и што ме је заиста преплашило- кафић "Панда" и убиство шесторице наших момчића, од којих је један био син једног од очевих најбољих прјатеља!

Напише ми дословно: "А за "Панду" сте ви сами признали да је српку децу убила ваша "црна рука"!"

То "ми" се односи на нашег вајног премијера, који је изјавио тако шта (да не будем

грубљи) и заћутао заувек, давши ето свакој шуши аргумент да упре прстом на нас и каже: "Монструми, побили сте своју децу!"

Залуду сам ја аветном Пећанцу објашњавао да Вучићева вреди колико и Вендина да је невина, оба краја батине су у том тренутку била у његовим рукама!



